

VRIJ EN BLIJ

Christelijk maandblad
voor de jeugd
onder redactie van
P. de Zeeuw J.Gzn.

Waarin opgenomen:

Vrij en Blij
Lenteleven
Het kleine
schouwvenster
Jeugdcourant van de
Neerbosch' Cent
Kinderrubriek van de
Vriend des huizes

Met medewerking van:

Wim Broos
M. C. Capelle
Nelly Donker
G. K. Dreijer
Mr. N. W. A. van Eijk
P. H. Fruithof
Jan H. de Groot
P. A. Hekstra
H. van der Holst
Hugo Hooftman
Joh. van Hulzen
Chr. M. van Leijenhorst
Jo Kalmijn-Spienburg
Netty Kleingeld
J. P. de Klerk
H. de Koning
Hein Kray
G. Kromdijk
H. Lourense
H. te Merwe
G. Nieuwenhuijsen
K. Norel
J. W. Ooms
P. A. de Rover
Wouter Slob
Co van der Steen-Pijpers
To van Thiel
An Tiemersma
Ab Visser
Annie Vreeland
Anne de Vries

Abonnementsprijs
f 3,— per jaar

De jeugdige collectantjes van de Neerbosch-Cent-afdelingen ontvangen het blad gratis. In combinatie met het maandblad „De Vriend des huizes” is de prijs slechts f 1,50 per jaar.

Adres der redactie:
P. de Zeeuw J.Gzn.
Nijkerk

Adres der administratie:
Neerbosch' Uitgeverij
te Neerbosch
Tel. 0 8800 - 2 21 10
Giro 90 87 09

De barmhartige Samaritaan

Eens kwam er een wetgeleerde tot de Here Jezus. Hij had boze bedoelingen. Hij wilde de Here vangen met Zijn eigen woorden en daarom vroeg hij heel vroom: „Meester, wat moet ik doen, om het eeuwige leven te erven?” En de Here zeide: „Je weet toch wel wat er in de wet staat?”

„Ja zeker”, antwoordde hij: „gij zult de Here liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand en de naaste als uzelf.”

„Zo is het precies, doe dat dan en gij zult leven!”

Daar stond hij nu — beschaamd. Maar om zijn figuur te redden vroeg hij toen: „En wie is mijn naaste?”

Daarop zou hij zelf het antwoord moeten geven, nadat de Here hem een verhaal, een gelijkenis, had verteld.

„Er reisde eens”, zo begon de Here Jezus, „een man van Jeruzalem naar Jericho. De weg helde naar beneden, want Jeruzalem lag hoog en Jericho lag in het dal van de Jordaan. Onderweg werd deze reiziger plotseling door struikrovers overvallen. Deze kerels ontnamen hem alles wat hij bij zich had en sloegen hem zó hard, dat de arme man half dood aan de kant van de weg bleef liggen.

Na 'n lange tijd zo gelegen te hebben, hoorde hij voetstappen naderen. „Ha”, dacht hij, „daar komt iemand, die zal mij wel willen helpen!” Hij gluurde naar de weg: het was een priester, een knecht van God. O maar die zou zeker naar hem toe komen. Doch dat deed die priester niet. Hij zag de ongelukkige man wel liggen, maar hij was bang, dat hij zelf met de rovers te doen zou krijgen, als hij die stakker hielp. Daarom liep hij met een grote bocht om hem heen en stapte haastig verder. De arme man zuchtte diep... geen hulp. Maar hoor, daar klonken weer voetstappen. Hij keek en zag een Leviet naderen. Dat was een vrome tempelknecht. Die hielp de priesters bij het offeren in de tempel. Die zou hem zeker helpen. Maar ook deze vrome man maakte haastig, dat hij wegwam, zodra hij de ongelukkige zag. De stakker zuchtte weer... nog geen hulp!

Toen opeens hoorde hij hoefgetrappel. Er naderde een rijdier, maar toen de man goed keek werd hij bedroefd. Van die man was vast geen hulp te wachten. Die reiziger was immers een Samaritaan en hij, de

ongelukkige was een Jood. Maar hoor... het dier stond stil. De ruiter kwam naar hem toe en bekeek zijn wonden. Toen haalde hij zijn reistas en liet hem wijn drinken. Heerlijk was dat. En in de schrijnende wonden druppelde hij zachte olie. Hij verbond die wonden en toen... toen hees hij de stakker op zijn rijdier. Hij liet hem dus niet bij de weg liggen, maar nam hem mee. O wat heerlijk. Nu werd hij toch nog gered. Stapvoets werd de reis voortgezet. De Samaritaan liep naast 't dier en zorgde er voor, dat de gewonde man er niet afviel. Eindelijk werd er een herberg bereikt en daar verzorgde hij hem nog beter. De man werd te bed gebracht en de Samaritaan ging er naast zitten.

ten. De volgende morgen ging de reis verder. Maar vooraf riep hij de waard, gaf hem twee penningen en zei: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden op mijn terugreis!” Dat was het verhaal.

En nu vroeg de Here aan de wetgeleerde: Wat dunk je, wie van deze drie mannen is de naaste geweest van de man, die in handen van de rovers was gevallen? — Het viel de hoogmoedige Jood niet mee, om het te zeggen, maar toch kwam het er uit: „Die barmhartigheid aan hem heeft gedaan... was de Samaritaan.”

Daarop zei de Here Jezus: „Ga heen en doe gij evenzo!” God liefhebben met vrome woorden is niet veel waard. Door onze daden moeten we tonen, dat wij de Here Jezus liefhebben.